

си, за добитакъ си и за гражданы-тѣ. Слънце-то напредва въ пламенныя си пѣть, сѣнка-та простира свой-тѣ крыла, а вѣтарь-тѣ чисти въздуха и прохлаждава трудолюбивыя жетварь и весели неговы-тѣ чувства. О! колко сж чисти и утѣшителны неговы-тѣ мысли! колко ся развеселява скърбно-то мечтаіе на живота му! колко лесно забравя скърбны-тѣ дѣла на величество-то, пусты-тѣ сладости на славѣ-тѣ, презрѣніе-то на свѣта и неговѣ-тѣ неправдѣ...

Ето каквѣ удивителнѣ силѣ има поле-то; защото кога смѣнъ на поле-то, тогава гордость-та ни бѣва по малко; тамъ нѣ обычамы пріятели-тѣ си съ голѣмѣ искренность, жени-тѣ си съ по голѣмо усърдіе; тамъ говоримы съ по малкѣ лютость за наши-тѣ непріятели, съ по малко усърдіе за иманіе-то; игры-тѣ на дѣтца-та привличать по вече наше-то вниманіе. Тогасъ чело-вѣкъ немисли толкосъ да приготвяла непріятелски примки, нити размышлява жалостны отмщенія. Таѣ градинѣ съ миризливы-тѣ цвѣта сте насадили съ рѣцѣ-тѣ си и сте ѣ украсили съ труда си, да ся наслаждавате. Това селско мѣсто сѣ го населявали ваши тѣ бащи, което е прибѣжище на нравы-тѣ, вѣрность-тѣ и тишинѣ-тѣ, и що вы е грыже за слабы-тѣ интриги на чело-вѣцы-тѣ, за тѣх-ный безсилень гнѣвъ и лѣжливы обѣщанія; за тѣхны-тѣ злочестны заблужденія и погрѣшки.

Беркасъ.